

๑๕

กายในภพ-กายนอกภพ

เพราะฉะนั้นจะต้องเรียนให้รู้จักกายของตัวเสียก่อน ว่ากายมนุษย์นี้ แหละเป็นตัวยุติโดยสมมุติ ๘ กายที่อยู่ในภพนั้นแหละเรียกว่า อตตสมมุติ เรียกว่าตัวโดยสมมุติทั้งสิ้น

ส่วนธรรมละ คือธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นะ ก็เรียกว่าธรรมสมมุติ เหมือนกัน สมมุติชั่วคราวหนึ่ง ไม่ใช่ตัวที่พระองค์ทรงรับสั่งว่า “สพเพ ธมมา อนตตาติ” ธรรมทั้งสิ้นไม่ใช่ตัว ตัวทั้งสิ้นไม่ใช่ธรรม ตัวก็เป็นตัวชิ ธรรมก็เป็นธรรมชิ คนละนัย

มีตัวกับธรรม ๒ อย่างนี้เท่านั้น กายมนุษย์ก็มีตัว กายมนุษย์ก็มีธรรมที่ทำให้เป็นตัว ตลอดทุกกาย ทั้ง ๑๘ กาย มีตัวกับมีธรรมที่ทำให้เป็นตัว แต่ว่าตัวทั้งหลายเหล่านั้น ทั้ง ๘ กายในภพ เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนตตา หมดไม่เหลือเลย ทั้ง ๑๐ กายนอกภพ เป็น นิจจัง สุขัง อตตา หมดไม่เหลือเลย ตรงกันข้าม อย่างนี้เป็น นิจจัง สุขัง อตตา เป็นของที่เที่ยงของจริงหมด แต่ว่าในภพแล้วเป็นของไม่เที่ยงไม่จริงหมด

ให้รู้ชัดเสียอย่างนี้ ที่เกิดมาในมนุษย์โลกเป็นภิกษุ เป็นสามเณร เป็นอุบาสก อุบาสิกา ก็เย็นอกเย็นใจ สบายอกสบายใจ ไม่ถือเลอะเลือนผิดๆ พลาดๆ ไป ให้รู้จักหลักพระพุทธศาสนาอย่างนี้ ตามความเป็นจริงของทาง มรรค-ผล ตามความเป็นจริงของกายที่เป็นของในภพนอกภพ ชัดอย่างนี้ละก็ ก็ไม่ม่งาย การหาเลี้ยงชีพ หรือการเป็นอยู่ในหมู่มนุษย์ ก็ไม่ลัสนอลหม่านกับใคร ให้แต่ความสุขกับตนและบุคคลผู้อื่นเป็นเบื้องต้น

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สิ่งที่เป็นเกาะเป็นที่พึ่ง”

๑๓ กันยายน ๒๕๓๖